

De nacht van de profeet

Van Håkan Östlundh verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De winter van de profeet
Het uur van de profeet

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Håkan Östlundh

De nacht van de profeet

De Profettrilogie, deel drie

Vertaald uit het Zweeds
door Tineke Jorissen-Wedzinga

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5936 1

© 2021 Håkan Östlundh by Agreement with Grand Agency

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam

en Tineke Jorissen-Wedzinga

Oorspronkelijke titel *Profetens sista död*

Oorspronkelijke uitgever Polaris

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Abigail Miles / Arcangel Images

Foto auteur © Henric Lindsten

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

'in het donker,
waar wraak liefde wordt
en de dood verliefdheid.'

Tom White in *De valse profeet*

Wat eraan voorafging

Elias Krantz heeft een andere identiteit aangenomen. Onder de naam Tom White – codenaam de Profeet – probeert hij dicht bij Eric Hands te komen. Die man is namelijk verantwoordelijk voor de dood van Elias' vader, Anders Krantz.

Anders had een geluidsopname in handen gekregen met de stemmen van Eric Hands, eigenaar van de Atlasgroep, en Henning Eriksson, partijsecretaris van de sociaaldemocraten. De opname bewees dat deze twee zich schuldig hadden gemaakt aan corruptie. De volgende dag werd Anders fataal: hij kwam om het leven bij een bomaanslag.

In opdracht van inlichtingendienst het Kantoor is Elias in Hands' leven geïnfiltrerd om hem te ontmaskeren. Ulrika, de dochter van Hands, is daarbij om het leven gekomen. Door deze gebeurtenis raken Elias en Ylva Grey, samen met de medewerkers van het Kantoor, verzeild in een bloedstollend kat-en-muisspel, waarbij het de vraag is wie er aan het langste eind zal trekken...

Had hij echt van haar gehouden? Of had hij dat zichzelf wijsgemaakt om te rechtvaardigen waar hij haar aan had blootgesteld?

Maakt het nu nog wat uit?

Ulrika is er niet meer. In stukken uiteengespat. Dood.

Elias heeft een tweesterrenhotel voor toeristen gekozen, sterren die het eenentwintig jaar geleden toegekend had gekregen. Hij heeft het niet alleen gekozen omdat het goedkoop is, maar ook in de hoop dat ze bij het inchecken minder secuur zullen zijn met zijn identiteitspapieren.

De entree van Hotel Liberty is onverwacht uitnodigend: een gewelfde glazen overkapping boven de deur omlijst door weelderige palmen en lantaarns van zwart smeedijzer. Maar eenmaal bij de receptie ruikt het er naar etenswalmen, stof en schoonmaakmiddel. Het tapijt met het blauwe patroon is gevlekt en tot op de draad versleten op de plek waar de gasten altijd staan om zich in te schrijven.

Er zijn vier jaar verstreken sinds hij voor het laatst in San Remo was. Toen hij uitstapte op het perron waar hij zo vaak eerder gestaan had, zag hij zichzelf als achtjarige, dertienjarige, achttienjarige... De bezoeken waren steeds zeldzamer geworden naarmate zijn moeder langer dood was. Zeven jaar nu. En zijn oma was niet iemand die het avontuur aanging. De laatste keer dat ze in Zweden was, was op zijn moeders begrafenis. Toen leefde opa ook nog. Die herinnering is sterk en duidelijk. De twee oudjes met zachte, kromme handen en milde, teerhartige ogen, rustig en veilig thuis in Ligurië, maar verdwaald en onbeholpen in een land met een andere taal.

Als hij terugdenkt aan de afgelopen jaren, krijgt hij een troosteloos ge-

voel van vergankelijkheid. Gek genoeg maakt het hem bijna uitgelaten. Hij had niet gedacht dat hij in staat zou zijn nog wat anders te voelen dan het verdriet en de gelatenheid die hij al met zich meestorst, maar het is blijkbaar toch mogelijk om een volgend negatief gevoel op de al zo zware last te laden.

Het is niet meer dan een uur met de auto naar het huis van zijn oma, een stukje landinwaarts, maar hij gaat haar niet opzoeken. Hij durft dat risico niet te nemen. Als iemand hem daarnaartoe volgt en Tom White aan Elias Ferreira Krantz linkt, kan dat noodlottige gevolgen hebben, zowel voor hem als voor zijn oma. En toch is hij hier in San Remo. Is dat toeval? Nauwelijks. Misschien heeft zijn identiteitsloosheid hem hierheen gebracht. Hier ligt een deel van zijn wortels, daar kan hij niet omheen.

Elias loopt naar de onbemande marmeren balie en drukt op het belletje, precies zoals hij wordt verzocht te doen middels een vastgeplakt papiertje met tekst in het Engels en het Italiaans.

Een elegante, maar vermoeide vrouw van een jaar of dertig met geverfd haar en een gestylede permanent, komt uit een kantoortje achter de receptie. Ze vraagt met een glimlach wat ze voor hem kan doen en legt een hand met vijf keurig gemanicuurde, koraalrode nagels op de balie.

‘Hebt u een eenpersoonskamer voor twee nachten?’ vraagt hij.

‘Jazeker,’ zegt ze. ‘Tweeënvijftig euro inclusief ontbijt.’

Een koopje.

‘Dat klinkt perfect,’ zegt hij vrolijk.

Zonder een spier te vertrekken schuift ze een lichtgeel formulier op A4-formaat naar hem toe en legt daar een pen op. Elias schrijft zich in als Andreas Johansson, een oude kennis van de middelbare school, maar geeft een heel ander adres op dan dat van Andreas voor het geval ze hem zou gaan opzoeken op Facebook. Er moeten duizenden Andreas Johanssons zijn, in elk geval voldoende zodat ze haar schouders zal ophalen en eventuele verdere naspeuringen zal opgeven.

‘Ik heb een creditcard en een paspoort of andere legitimatie nodig,’ zegt ze als hij het formulier inlevert.

Elias glimlacht bezwaard.

‘Het spijt me, maar dat heb ik allemaal niet.’

Haar ogen verwijden zich enigszins.

‘Maar ik heb contant geld, ik kan gewoon betalen.’

‘Maar geen legitimatie?’

‘Nee. Ik ben bestolen in Nice, mijn mobiel, portefeuille, paspoort, alles is weg behalve het contante geld dat ik in mijn zak had.’

Hij klopt zachtjes op zijn rechterbroekzak om aan te geven waar hij zijn geld bewaart. Ze zucht licht, staart naar zijn broekzak, kijkt hem vervolgens aan en betast kort het papier, maar stopt het vervolgens in een vak onder de balie. Gezien de donkere kringen onder haar ogen heeft ze andere dingen aan haar hoofd dan de identiteit van haar hotelgasten.

‘Je moet beide nachten vooraf betalen en als je langer wilt blijven moet ik een noodpaspoort of een aangifte bij de politie zien.’

‘Bedankt.’

Hij geeft haar honderdtien euro, krijgt zes euro terug, maar geen bonnetje.

Hij zegt niets meer, gaat niet in op de details, maar ze zou de conclusie moeten trekken dat de blauwe plekken in zijn gezicht het resultaat zijn van die beroving.

De binnenste veiligheidsdeur gaat met een metaalachtig klikje open en Örjan Mardell maakt tien minuten te laat zijn entree in de vertrekken van het Kantoor op Floragatan. Het is niets voor hem om laat te zijn, zeker niet zonder het te laten weten.

‘Geef me vijf minuten,’ weet hij uit te brengen.

Karolina Möller en Vendela Bark knikken, maar hij heeft hun al de rug toegekeerd op weg naar zijn kamer.

Karolina en Vendela wonen nog steeds in het aftandse pand uit de zestiger jaren op de hoek van Blekingegatan en Östgötagatan, waar ze om veiligheidsredenen naartoe waren verplaatst nadat een man had ingebroken in Karolina’s appartement op Långholmen in een poging haar te vermoorden, maar ze hadden inmiddels wel groen licht gekregen om weer naar kantoor te komen.

De poging tot moord op Karolina is een gebeurtenis die ze nog steeds aan het onderzoeken zijn, ervan overtuigd dat er anderen achter die incompetent moordenaar zitten, mogelijk dezelfde personen – of in elk geval hetzelfde terroristennetwerk – die zes weken eerder Air France-vlucht AF 1562 uit de lucht hebben geschoten tijdens de nadering van vliegveld Arlanda.

Er is sindsdien veel veranderd. Er zijn vijf personen bij gekomen op kantoor: twee aan de datakant, die onder Vendela vallen en die op dit moment bezig zijn met het systematiseren en analyseren van alle data die ze met behulp van de Profeet uit het systeem van Atlas hebben weten te halen, en drie personen die onder Karolina vallen. Daarnaast staat er ook een beveiligger beneden op straat, zit de kamer van Örjan Mardell – dat wil zeggen, het beglaasde deel van de binnenste ruimte dat zijn kantoor vormt – permanent op slot en moe-

ten ze hun dienstwapen de hele tijd bij zich dragen, ook binnen op kantoor.

Het onderzoek naar de aanslag op het Franse passagierstoestel, de ergste terroristische aanval in Zweden ooit, is een enorm apparaat. Het geheime deel van het werk van het Kantoor is gericht op een klein, maar niet onbelangrijk detail: het gebruikte wapen. Het is zo goed als zeker een militair, draagbaar luchtverdedigingssysteem, en dat kan weer te herleiden zijn tot de industrieel Eric Hands en het Atlasconcern.

‘Ik begrijp niet hoe de Profeet denkt,’ zegt Karolina. ‘Waarom is hij uit het ziekenhuis vertrokken? Wij doen alles om hem te helpen, ook al heeft hij dubbel spel gespeeld met Lambert, en dan gaat hij er als een gezochte bankrover vandoor.’

‘Je bent nog steeds kwaad.’

Vendela kijkt haar geamuseerd aan, wat Karolina nog bozer maakt.

‘Ja, dat is toch niet zo gek?’

Zonder het Kantoor te informeren had de Profeet zich ingelaten met Emmanuel Lambert van de CNRLT, wat je zou kunnen omschrijven als de nieuwe binnenlandse veiligheidsdienst van Frankrijk. Het had hen niet benadeeld, maar dat deed er niet toe. Lambert had misbruik van hen gemaakt.

De Profeet was dubbelagent geworden. Domweg een verrader. En je kon met de beste wil van de wereld niet beweren dat hij niet wist wat hij deed.

‘Het is momenteel best rommelig in zijn hoofd,’ zegt Vendela. ‘Dat is nu eenmaal zo. Voel je je paranoïde? Geen probleem, neem deze tabletten maar en blijf hier in het ziekenhuis, dan komt het allemaal goed, dat zul je zien.’

Vendela’s empathische stem bezorgt haar de kriebels.

‘We hadden hem moeten opsluiten.’

‘Hm, misschien, maar nu was dat niet aan ons. Hij lag in een Frans militair hospitaal.’

Vendela komt overeind en veegt een paar snippertjes papier van haar zwarte spijkerbroek. Ze heeft zelfs al een bezoek aan de kapper kunnen brengen sinds ze terug zijn uit Cannes. Haar toch al slanke verschijning lijkt een maat te zijn gekrompen nu haar volumineuze krullen zijn teruggebracht tot vlechtjes.

‘Zullen we?’ vraagt ze.

Ze blijven voor Örjans deur staan.

Örjan, die voorover geleund achter zijn bureau staat met zijn blik op het scherm gevestigd, krijgt hen in het vizier en drukt de deur open. Er staat een

vrijwel leeggegeten bakje van restaurant Reggev Hummus op Döbelnsgatan op de hoek van het bureau; een opgevouwen servet en een houten vorkje zijn het enige wat over is. Het bakje staat parallel aan de tafelrand. Zelfs als hij *sloppy* is, is hij nog precies, denkt Karolina.

Örjan mikt snel de restanten van zijn lunch in de prullenbak onder de tafel, alsof hij zich er pas bewust van wordt nu hij gezelschap krijgt. Hij knoopt zijn colbert los, dat een halve maat te klein is voor zijn massieve lijf, en ploft op zijn stoel. Alles wat hij aantrekt, lijkt wat te krap te zijn.

Karolina en Vendela gaan zitten en Karolina begint meteen verslag uit te brengen. Deze keer zonder gevoelsmatige uitweidingen.

‘De Profeet is met een taxi het ziekenhuis ontvlucht. Onderweg heeft hij zich ontdaan van een mobiele telefoon en een creditcard. Die mobiel heeft hij in de goot laten vallen zo gauw hij buiten kwam, de creditcard heeft hij in een putje gemikt nadat hij bij een geldautomaat contant geld had opgenomen. We gaan ervan uit dat hij bang was dat hij te traceren zou zijn als hij ze hield. De taxi is doorgereden naar het centrum van Nice en daar zijn wij het spoor kwijtgeraakt. We werden geblokkeerd door een vuilniswagen die opeens uit een zijstraat kwam denderen. Ik vraag me af of dat toeval was.’

‘Wie zou daar volgens jou dan achter hebben gezeten?’ vraagt Örjan.

Hij zit volkomen stil achter zijn bureau, fronst zelfs geen wenkbrauw. Iets wat duidt op een scherpe interesse, weet ze uit ervaring.

‘Die mobiel en die creditcard had hij bij zich toen hij uit het ziekenhuis kwam, dus die kan hij van niemand anders hebben gekregen dan van Lambert,’ zegt Karolina. ‘Als Lambert het hem gemakkelijk heeft gemaakt om weg te komen, is het ook niet zo gek dat hij er tevens voor heeft gezorgd dat er niemand achter hem aan kon komen.’

‘Kan hij hem hebben voorzien van een nieuwe identiteit?’

‘Helaas hebben we die creditcard niet kunnen achterhalen,’ antwoordt Vendela. ‘Ik heb die mobiel onderzocht. Er was maar één nummer in opgeslagen, dat was gewist. Ik heb het weten terug te halen, maar ben er niet verder mee gekomen. Een anoniem Frans nummer.’

Örjan denkt even na over wat hij gehoord heeft.

‘We laten het los,’ zegt hij vervolgens.

‘Hè?’ Karolina kijkt Örjan vertwijfeld aan en gluurt dan opzij naar Vendela in een poging haar reactie te peilen.

‘Ja,’ zegt hun chef, ‘laat hem gaan. Hij heeft zijn taak voor ons volbracht.’

We hebben gekregen wat we hebben wilden.’

Ze hadden hun doel bereikt: binnenkomen in het datasysteem van het Atlasconcern. De Profeet had uit zelfverdediging een man moeten doden: de Zweedse rechts-extremist Simon Brinkman, die louche zaakjes opknapte voor Eric Hands, de eigenaar van Atlas. Met behulp van satellietbeelden had Eric Hands de Profeet een paar dagen later weten te ontmaskeren en hij had het systeem onmiddellijk stilgelegd. Maar toen hadden ze alles wat er te halen viel al gedownload.

‘Sorry hoor,’ zegt Karolina, ‘maar is dat echt de juiste beslissing? Jij hebt niet oog in oog met hem gestaan zoals wij. Hij is uit balans. We kunnen niet uitsluiten dat hij ons of zichzelf op de een of andere manier beschuldigt van wat er is gebeurd. Ik ben bang dat hij op het idee kan komen iets openbaar te maken van wat hij weet of dat hij zichzelf wat aandoet.’

Örjan perst zich naar achteren tegen de rugleuning alsof hij probeert iemands slechte adem te ontwijken.

‘Ik hoor wat je zegt,’ bromt hij, ‘maar ik denk dat de Profeet zich goed genoeg voelt om te weten wat het beste voor hem is. Al die preventieve maatregelen die jullie beschrijven, dat duidt toch op iemand die redelijk in balans is. En mocht hij...’

Örjan last een pauze in en grijpt de armleuningen beet.

‘Ja, wat dan?’

‘Mocht hij op het idee komen om zich van het leven te beroven, dan is dat ons probleem niet.’ Örjan kucht wat bezwaard en gaat verder: ‘Wij hebben uiteraard een zekere verantwoordelijkheid voor onze medewerkers, maar als zij moeite doen om van ons af te komen en bovendien in zee gaan met de inlichtingendienst van een vreemde natie, dan vind ik eigenlijk dat onze verantwoordelijkheid daar ophoudt. Vind je ook niet?’

Het is moeilijk om hem tegen te spreken, zeker omdat zij diezelfde argumenten kon hebben aangedragen. Maar het voelt niet goed om het te horen. Ondanks haar woede van daarnet moet ze toegeven dat ze ongerust is over de Profeet en dat ze eigenlijk vindt dat zij een verantwoordelijkheid hebben voor waar ze hem in hebben meegetrokken. Maar er is een grens voor in hoeverre je je chef kunt tegenspreken.

‘Mooi,’ zegt Örjan. ‘We ronden de Profeet af en gaan verder.’

Het is 22 oktober, midden op de dag. Elias zit in de halfschaduw onder een grote plataan met langzaam vergelende bladeren, een dubbele espresso op het ronde gietijzeren tafeltje voor zich. Even kan hij vergeten dat hij op de vlucht is en zich concentreren op de zon die zijn gezicht verhit, en op de bittere koffie op zijn tong.

Er zijn drie dagen verstreken sinds hij het ziekenhuis heeft verlaten. In de twee dagen dat hij bij Hotel Liberty had gebivakkeerd, tegenover de Borneo-Flower Piercing Studio – wat overigens helemaal niet zo’n zwart geschilderd souterrain met bdsm-gevoel was zoals je dat in Stockholm zou verwachten, maar meer deed denken aan een exclusieve goudsmid – had hij een eenvoudige mobiel aangeschaft en een goedkope Airbnb-kamer geboekt vanuit een internetcafé, iets wat op deze breedtegraden nog bestond.

Het appartement is een klein hok in het noordelijke deel van de stad, spaarzaam ingericht met meubels van IKEA, wiebelige kringloopspullen en een minimum aan huisraad, maar uiteraard met wifi en een platte LG-televisie van grijs plastic. Hij kan iets beters niet betalen, moet zo lang mogelijk met zijn geld zien te doen. Als het hotel geen aangifte bij de politie had geëist, was hij het liefst daar gebleven. Het was niet veel duurder en aanzienlijk gezelliger.

Het koffientje, dat meer weg heeft van een kiosk, ligt op een driehoekig plein een klein stukje van zijn appartement. Hij had het de eerste dag in het hotel al ontdekt. De soldaatachtige man met de rechte rug en de door de zon gebruinde, verweerde huid die in zijn eentje de kiosk bestiert, is hem al gaan behandelen als stamgast. Het is niet goed om gewoontes te kweken, dat weet

hij, maar hij moet zich op de een of andere manier vastklampen aan het leven, zich ervan overtuigen dat hij in een zekere context bestaat, ook al was die nog nooit zo klein als nu.

Het is één ding om undercover te leven en je te onderwerpen aan psychische druk en andere ontberingen als je weet dat dat een doel dient, dat je uiteindelijk iets zult bereiken, maar het is aanzienlijk lastiger om je schuil te houden alleen om je schuil te houden. Hij moet iets hebben om voor te leven, ook al is het maar een paar centiliter koffie en een sprankje zon.

Hij heeft een plan nodig, maar tot op heden wil dat nog niet lukken. Het beste zou vermoedelijk zijn om terug te keren naar Zweden, ondanks alles. Dat kan ook zonder legitimatiebewijs, zolang hij met lokale treinen reist en zich binnen Schengen beweegt. Hij spreekt perfect Engels, Zweeds en Frans, en is op dit moment bovendien blond. Hij zal niet in hechtenis worden genomen omdat hij wordt teruggevlogen uit een oorlogsgebied. Het ergste wat er kan gebeuren als hij bij een grensovergang wordt tegengehouden, is dat hij het de volgende dag weer moet proberen.

Hij is nog steeds moe en zijn lichaam is traag en weerspannig. Het is gevoelig na de mishandeling waaraan hij aan boord van het jacht van Eric Hands is blootgesteld en zijn gebroken ribben doen pijn als hij zich onvoorzichtig beweegt. De blauwe plekken in zijn gezicht zijn godzijdank bijna helemaal weggetrokken. Elias sluit zijn ogen. Hij hoort het verkeer een paar blokken verderop, en een gesprek tussen twee vrouwen in ratelend Italiaans. Hij begrijpt er niet eens de helft van.

Een herinnering dwingt hem zijn ogen open te doen, zijn hartslag neemt onmiddellijk toe: Ulrika staat bij de reling, zwaait naar hem, haar armen uitgestrekt in de lucht, roept dat ze hem komt halen. Hij voelt zijn vochtige kleren, het water zo ver op zee zo koud, de pijn van zijn gevoelige, geradbraakte lijf. Daarna de raketaanval, de boot één vuurzee. Ulrika is verdwenen en hijzelf zit gevangen in een tijdelijke doofheid door de explosie.

Hij kijkt snel om zich heen over het plein. De man voor de espressomachine, de twee vrouwen die verder lopen op straat, een duif die koert hoog in de plataan.

Ze stierf voor zijn ogen, werd van de ene op de andere seconde opgelost in atomen. Het zijn er nu zoveel, alle mensen in zijn nabijheid die zijn overleden: zijn vader bij de bomaanslag in Sarajevo, uit de weg geruimd nadat hij de geheugenkaart met de geluidsopname van de klokkenluider van Atlas had

gekregen. Zo was het begonnen voor Elias, toen hij werd meegezogen in een maalstroom van dood en corruptie, misdaad op een niveau dat altijd ontkomt aan gerechtigheid. Vervolgens Mari-Louise, zijn stiefmoeder, doodgeslagen op wat een veilige plek zou moeten zijn, en Markus, zijn stiefbroer, per ongeluk doodgeschoten in plaats van Elias. En toen Ulrika aan boord van dat jacht. De ingehuurd moordenaar – de rechts-extremist Simon Brinkman – was door Elias zelf doodgestoken met een Frans vleesmes.

Was het Elias' schuld dat Ulrika was gestorven?

Ja. Puur door zijn aanwezigheid was zij gedood.

Het was niet zo dat Elias de raket had aangetrokken die de boot tot ontploffing had gebracht, maar als hij daar niet was geweest, zou Ulrika zich nooit aan boord hebben bevonden, niet in Cannes zijn geweest, zelfs niet in Europa.

Hij was een moordenaar. En wanneer hij geen mensen doodde, stierven mensen toch louter door zijn aanwezigheid.

Hij had van haar gehouden. Dat was natuurlijk verkeerd. Ontzettend onprofessioneel. Maar al het andere was onmogelijk. Hij kwam terecht waar hij terechtkwam omdat dat de bedoeling was. Hij had Ulrika ontmoet, was verliefd geworden en had haar vertrouwen gewonnen omdat zijn gevoelens echt waren, ook al waren ze opgedrongen vanuit een geconstrueerde situatie: om bij haar vader, Eric Hands, in de buurt te kunnen komen. Zo werkte het nou eenmaal, dat wisten ze op het Kantoor ook wel, al deden ze alsof dat niet zo was.

Het was niet de eerste keer, het was eerder gebeurd. Zo gingen die dingen, gewoon omdat wij mensen zijn. En dat was het punt. Elias was kanonnenvoer. Kanonnenvoer van emoties.

Hij blikt omhoog naar de hemel. Schiet er daar geen raket door de lucht? Hij krijgt een droge keel en moet zich vastgrijpen aan het tafeltje om niet van zijn stoel te vallen. Hij concentreert zich en telt de seconden voordat alles explodeert.

Maar er gebeurt niets. Geen raket, geen explosie, geen dood. Langzaam maar zeker daalt zijn hartslag en kan hij de tafel met vochtige handen loslaten. De hoofdpijn die komt en gaat, maakt zich weer kenbaar. Soms meent hij dat de tumor weer terug is, maar hij verjaagt de ongerustheid en overtuigt zichzelf ervan dat het op de een of andere manier door de mishandeling en die raketaanval komt. Lichamelijk of geestelijk. Toch?

Hij komt overeind om naar zijn appartement te gaan. De barista in de kiosk roept hem een ‘ciao’ achterna. Hij zwaait en roept terug. Het is alsof de groet van die oude man, die hem verder helemaal niet kent, het enige is waardoor hij zich echt voelt.

Hij komt de steeg uit die vanuit het noorden naar het plein leidt, en loopt verder door een straat met eenrichtingsverkeer, smalle stoepen en plaats voor één auto, maar niet veel meer. Een hond met een ruwe, grijsbruine vacht ligt uitgestrekt met zijn kop op zijn poten voor een kleine buurtwinkel en hij stapt de straat op om hem te passeren. De hond volgt hem met zijn blik, maar beweegt zich niet.

Op het moment dat er hem een man tegemoet loopt met een donkerblauw windjack met het logo van een krokodil op de borst, komt er een witte bestelauto naast hem rijden. Elias doet een stap opzij naar de huizen, maar de man blijft staan en doet hetzelfde. Elias grijnst en denkt dat ze zich nu allebei zullen verplaatsen en elkaar blijven blokkeren in een gestreste beleefdheidsdans. Hij blijft daarom staan en probeert de man met een vriendelijk gebaar te laten passeren.

De schuifdeur van de bestelauto gaat ratelend open. De forse man in het Lacostejack knikt naar de bestelauto.

‘Spring erin,’ zegt hij in het Frans.

Elias draait zich abrupt om om te vluchten, maar komt niet ver doordat hij wordt tegengehouden door een man die zonder dat hij het gemerkt heeft achter hem is komen lopen. Samen pakken ze zijn armen beet en duwen hem in de auto. Hij kan zich amper verzetten, wordt tegen de grond gedrukt en voelt wat hoger in zijn dijbeen iets prikken. De auto zet zich in beweging en terwijl hij versuft raakt, droomt hij dat hij rent. Hij vlucht voor zijn leven, ervan overtuigd dat ze hem willen doden, maar gek genoeg denkt hij ook dat het een spannend uitstapje wordt.

Ylva Grey neemt de Arlanda Express vanaf het vliegveld en vervolgens een taxi op het centraal station. Wanneer de zwarte auto tussen de hoge sporen door rijdt en ze na een tijdje het statige, vrijstaande jugendstilhuis op de heuvel naar het meer ziet liggen, is ze twee weken niet thuis geweest. Ze had vrij genomen om een smerige heksenjacht in de media te ontvluchten. Ze had toen eigenlijk niet gedacht dat ze zou terugkeren naar haar baan als directeur-generaal van SIDA, het Zweedse internationaal agentschap voor ontwikkelingssamenwerking. Het was zelfs zo ver gegaan dat ze haar ontslagbrief al had ingediend, ondertekend maar ongedateerd, maar nu heeft ze besloten te blijven; ze heeft de staatssecretaris van Ontwikkelingssamenwerking al gebeld en het laten weten. Ze is niet van plan het op te geven.

De kwaadwillige leugen dat ze immigranten zonder werkvergunning als gratis arbeidskracht in haar woning had uitgebuit, was in eerste instantie door rechts-extremisten verspreid op social media, maar had na een tijdje ook voet aan de grond gekregen in de mainstreammedia. Als een leugen maar vaak genoeg wordt herhaald, wordt hij niet automatisch waar, maar er wordt wel twijfel gezaaid. En uiteindelijk moeten zelfs serieuze journalisten de vraag wel gaan stellen en wordt de twijfel alleen maar sterker.

Ze had al besloten om naar huis terug te keren toen het jacht van Eric Hands tot zinken werd gebracht, maar had haar reis een paar dagen uitgesteld. Gedurende een aantal nachtmerrie-etmalen was ze ervan overtuigd geweest dat Elias dood was.

Ze weet niet precies wat hem ertoe had aangezet, waarom hij ervoor had gekozen terug te keren naar de Capricorn waarbij hij zijn leven op het spel